

8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa. Skarżące podnoszą, że SRB, po pierwsze, opiera się na błędnej wykładni przepisów pozwalających na korzystanie z NZP, nakładając ten sam środek na wszystkie instytucje na podstawie abstrakcyjnej analizy, oraz, po drugie, pozbawia te przepisy ich skuteczności (*effet utile*), ponieważ udział NZP jest systematycznie i bez wystarczającego uzasadnienia ograniczany do określonego w prawie minimum.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 255, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2022 r. – Confédération nationale du Crédit mutuel i in./SRB

(Sprawa T-392/22)

(2022/C 311/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Confédération nationale du Crédit Mutuel (Paryż, Francja) oraz 25 pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji nr SRB/ES/2022/18 z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek *ex ante* za 2022 r. na SRF – w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania następujących przepisów rozporządzenia SRM (¹), rozporządzenia wykonawczego (²) i rozporządzenia delegowanego (³):
 - art. 69 ust. 1, art. 69 ust. 2, art. 70 ust. 1 i art. 70 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia SRM;
 - art. 4 ust. 2, art. 5, 6, 7 i 20 rozporządzenia delegowanego, a także załącznika I do tego rozporządzenia;
 - art. 4 rozporządzenia wykonawczego;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów, które są co do istoty identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-391/22, Société générale i in./SRB, lub do nich podobne.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 255, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę 2014/59 w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).